

[Wilhelm]

let gå ind i den debat, men vil da så lige nævne det, der har været fremme i offentligheden.

Der er nogle, der synes, at vi godt kan begrænse det meget stærkt på andre områder, men inden for narkokriminaliteten må vi i hvert fald have det og også acceptere de langvarige isolationer, for det er særlig vanskelige sager osv. Til det vil jeg godt sige, at jeg synes ikke, det er acceptabelt. Jeg synes tværtimod, at vi efterhånden må erkende, at retssikkerheden netop på det område, der hedder narkokriminalitet, er så gennemhullet, at vi ikke igen kan begynde at lave undtagelser med henvisning til, at det er en særlig grov kriminalitet. Den er så gennemhullet, at påne, borgerlige advokater, som jeg ikke mindes i de sidste 20 år at have set blande sig i den offentlige debat om retsbeskyttelse og retssikkerhed, i de sidste par år er røget ud med den ene artikel og den ene tale og den ene kronik efter den anden, hvor de har kaldt justitsen i narkosagerne for hekseprocesser, hvor de har henvist til den praksis, der er, med nedsatte krav til bevislighederne, og hvor vi nu på det sidste også har set, at der er rejst – nu må man ikke hænge sig i, om jeg nævner formaliteterne korrekt – sigtelse, eller hvad det nu er, imod en kriminalpolitimand for at forfalske bevismateriale. Jeg synes, der er så meget, der tyder på, at retssikkerheden netop på det område nu er så gennemhullet, at vi i hvert fald ikke kan bære, at folk også kommer og siger, at isolationsfængslinger må vi godt nok have begrænset, men de er stadig væk tilladelige i en bedre sags tjeneste, også de lange, når de gælder narkokriminalitet.

Det afgørende må være det, vores nuværende justitsminister har udtalt til Berlingske Tidende, og som vi har optrykt som bilag 2 til forslag nr. L 24, og som hr. Bernhard Baunsgaard kort refererede. For det første, at der er intet, der tyder på, at isolationsfængsling hindrer, at der kommer meddelelser ud, eller med andre ord: isolationsfængsling tjener ifølge justitsministeren ikke det angivne formål. Og for det andet, at isolationsfængsling medfører falske tilståelser; det anvendes som pressionsmiddel, og det anvendes som handelsvare. Det er alt sammen citeret efter hr. Ninn-Hansens udtalelser til Berlingske Tidende for 2½ år siden.

Man må nok spørge: hvis det ikke tjener det angivne formål, men til gengæld risikerer at medføre falske tilståelser, anvendes som pressionsmiddel og anvendes som handelsvare, hvad er så begrundelsen for at opretholde det? Jeg synes, at det er dem, der ønsker at bevare isolationsfængsling, der har bevisbyrden, når erfarne forsvarsadvokater som vores nuværende justitsminister – og der er jo adskillige andre, der har bistået i den debat – kan komme med vurderinger af den art, jeg her har refereret, og som er ordret citeret i vores bilag.

Hr. Ole Espersen sagde om ændringen vedrørende isolationsfængsling, at det kræver et mere koncist grundlag. Det vil vi også godt diskutere, men kunne vi så ikke komme lidt ind på den debat? Hvad er det, der menes med det? Er det tidsmæssige begrænsninger, eller er det områdemæssige begrænsninger? Hvad er det for mere præcise kriterier for grundlaget, der tænkes på? Foreløbig ligger der jo altså ikke noget på den led, og det ligger der heller ikke fra hr. Ole Espersens tid som justitsminister.

Jeg vil godt sige mere sammenfattende, at jeg er lidt skuffet over vores nuværende justitsministers modtagelse af de her 3 forslag. Det er – hvis jeg må bruge det udtryk – den sjette justitsminister, jeg har taget hul på i min tid herinde, og jeg synes, det allerede nu ser ud til, at det går ham ligesom de 5 andre: de var nogle meget respekterede medlemmer af dette ting, og de havde nogle udmærkede og forholdsvis progressive synspunkter, men i samme øjeblik de kom i lige præcis den stol, blev de politiorganisationernes forlængede arm, og så var argumentationen en helt anden end den, de havde ført frem tidligere.

Jeg synes ikke, det er holdbart, at vi her i landet har en justitsminister, som har sagt, at isolationsfængsling ikke virker efter hensigten, men derimod medfører falske tilståelser og bliver brugt som handelsvare og som pressionsmiddel, og som samtidig opretholder det system. Jeg synes heller ikke, det er holdbart, at vi har en justitsminister, der har sagt: vi varetægtsfængsler alt for meget, kriterierne er betænkelige, og somme tider sker det altså også for at opnå nogle ting i efterforskningen, som egentlig ikke var regelrette efter retsplejeloven, og som alligevel opretholder den slags ting.